

OCH ♥ TEATR

Marc Camoletti **POMOC DOMOWA**
(La Bonne Anna) Reżyseria: Krystyna Janda
Obsada: Katarzyna Gniewkowska, Krystyna Janda,
Małgorzata Kocik/Barbara Wypych, Krzysztof
Dracz, Mirosław Kropielnicki Premiera: 9 września 2017

Realizatorzy

Autor:

Marc Camoletti

Światło:

Katarzyna Łuszczuk

Przekład:

Bartosz Wierzbęta

Dźwięk:

Michał Cacko

Reżyseria:

Krystyna Janda

Asystentka scenografa
i kostiumologa:

Małgorzata Domańska

Scenografia:

Maciej Maria Putowski

Producent wykonawczy
i asystent reżysera:

Jan Malawski

Kostiumy:

Tomasz Ossoliński

Obsada:

 Ola – żona Norberta – **Katarzyna Gniewkowska**

 Beata – pomoc domowa – **Krystyna Janda**

 Maja – kochanka Norberta – **Małgorzata Kocik/Barbara Wypych**

 Norbert – mąż Oli – **Krzysztof Dracz**

 Marek – kochanek Oli – **Mirosław Kropielnicki**

W spektaklu wykorzystano utwory:

Let's talk about sex

 autor tekstu i kompozytor: **Azor Herby E**, wykonanie: **Salt'n'Pepa**
Unchained melody

 kompozytor: **North Alex**, autor tekstu: **Zaret Hy**,

 wykonanie: **The Righteous Brothers**
Push it

 autor tekstu i kompozytor: **Azor Herby E** i **Davies Raymond Douglas**,

 wykonanie: **Salt'n'Pepa**

 Premiera: **9 września 2017**

Po drugiej stronie lustra

Za chwilę zostaniemy poproszeni o uwagę. Wyostrzymy zmysły, skoncentrujemy się na dźwięku i obrazie. Ale czy dzięki temu wszystko dostrzeżemy? Czym jest uważność? Mamy przecież stale otwarte oczy, nadstawiamy uszu, żeby każdą subtelność wychwycić. Za ich pomocą odbieramy rzeczywistość – jednak to nie oznacza, że całokształt widzimy. Czasem nie dostrzegamy autentyczności, która maskuje się w kaskadzie śmiechu, igraszce, pozorach.

I nie wynika to z faktu, że w złym kierunku patrzymy. Po pierwsze, nie musimy mieć świadomości, że rzeczywistość może być inna od tej, którą identyfikujemy jako pierwszą. To, co oceniamy, jako niemiłe dla oka i ducha, zwykle nie chcemy, żeby nas dotyczyło. Ponadto, perspektywa przyjęcia z czyjejs prawdy kawałka historii na swój temat, czasem okazuje się zbyt niewygodna i zatrzymuje nasze przytomne spojrzenie. Tym bardziej, że jednej prawdy nie odnajdziemy. Innymi słowy, prawdy obiektywnej nie ma, jest subiektywna narracja, interpretacja i ocena.

Dlaczego o tym piszę? Zajrzenie w rzeń związku wymaga zadania pytania o indywidualne sprawdzenie jakości tej relacji – zaspokojenia potrzeb, weryfikacji wyobrażeń, obecności poszukiwanego poczucia wyjątkowości. Wydaje się, że żaden związek nie funkcjonuje w szklanej kuli – warunki zewnętrzne, przeżycia kształtują i zmieniają go tak, jak ewoluujemy wraz

z naszymi oczekiwaniami, pragnieniami i codziennością. Snująca się rutyna, przewidywalność, przyzwyczajenie wpływają na pojawianie się schematów wzajemnych reakcji i zachowań. Każde z nas w jakimś zakresie swoich aktywności funkcjonuje automatycznie i włącza autopilot. Oprócz działania wzmacniającego automatyzmy mają także swoje ograniczenia. Podejmujemy decyzje niewymagające zastanowienia, pozornie nie musimy koncentrować swojej uwagi na pragnieniach swoich i partnera. Za pewnego rodzaju regułę można uznać fakt, że utrata poczucia świeżości w relacji, zaniedbanie i inercja oddala partnerów od siebie emocjonalnie i seksualnie. Na tak żyznym gruncie dość łatwo zasadzić tęsknotę i brak.

Poszukiwanie bliskości poza stałym związkiem zwykle jest rezultatem albo pewnych niedoborów, które były w związku od samego początku, tylko osoby ich nie dostrzegały, albo

ma miejsce z uwagi na wyczerpanie dotychczas realizowanego układu partnerskiego. Nie wiadomo, co zrobić z pojawiającymi się falami kryzysu, które choć w związkach nieuniknione, powodują poczucie bezradności. Taka bolesna interakcja dwóch osób o odmiennych temperamentach, cechach charakteru to awers i rewers tego samego medalu – relacji i część osób próbuje sobie z nią radzić poprzez flirt lub romans właśnie.

W czym pomoże nam uważność? „Tak, jak nie wszystko złoto, co się świeci, tak nie wszystko jest seksem, co na seks wygląda” stwierdziła Karen Horney, niemiecka lekarz psychiatra i psychoanalytyk, analizując podejmowanie prób w radzeniu sobie z oddaleniem od siebie i konfliktami, których można doświadczać w związku. Horney zaznacza, że sama chęć uprawiania seksu i realizacja tych potrzeb nie musi mieć charakteru seksualnego. Wprost przeciwnie, wiele podejmowanych aktywności nie ma

nic wspólnego z satysfakcją seksualną, a jest wyrazem tęsknoty i pragnieniem poczucia bezpieczeństwa. Podkreślała również, że siłą leżącą u podstawy tej potrzeby jest niepewność. Seks zatem jest maską, która kryje pod sobą zupełnie inne dążenia i motywacje. A sama zdrada jest zastępczą formą próby rozwiązania nieporozumienia czy redukcji wzajemnego zobojeźnienia. Tylko jak nazwać ten kryzys i zachwianie? Wprost? W złości czy gniewie? Może lepiej oczekiwać samorozwiązania? Czy jednak bezpieczniej będzie zażartować? Jak w ogóle tę zdradę zdefiniować?

Przypomniały mi się słowa Karen Horney, kiedy czytałam tekst sztuki Marca Camolettiego, w doskonałym tłumaczeniu Bartosza Wierzbęty (znanego być może Państwu z dialogów do między innymi *Shreka*, *Kota w butach*, czy *Madagaskaru*) i adaptacji Krystyny Jandy. Można powiedzieć, że ekscesy w małżeństwie Oli i Norberta, przedstawione w *Pomocy*

domowej, to wentyl bezpieczeństwa, który służy poprawie relacji – choć dodać by należało, że przypuszczalnie każdy sposób na jej wzmocnienie jest dobry. A „warto rozmawiać” powtarza jak mantrę Beata, nie „sprzątaczką” – jak stanowczo zaznacza, tylko „pomoc domowa”. Z perspektywy mieszkania podzielonego podług obecności gości, Beata w istocie działa jak pomoc – jest niczym lustro, które pokazuje to, co już jest i próbuje doprowadzić małżonków do możliwości pojednania. Beata, choć „niejedno już w życiu widziała i niejedno słyszała”, z dystansem przypatruje się rzeczywistości, używa słów nasyconych dwuznacznością podkreślając nimi sens swoich wypowiedzi.

Skostnienie w długotrwałym związku zwykle skłania osoby do poszukiwania na romans kogoś, kto będzie wyróżniał się cechami na wskroś nieprzypominającymi obecnego partnera. To nowość, urozmaicenie i tajemniczość pobudza ekscytację, wyzwała pożądanie i podniecenie. Ola, żona Norberta, chce seksu, ale – jak podkreśla swojemu adoratorowi – wyłącznie, kiedy będzie miała ku temu „odpowiednie warunki”. I nie byłoby w tym nic zaskakującego, gdyby nie fakt, że te warunki to podobne, rytualne zachowania, zainteresowania, osiągnięcia, nawet zapach zbliżony do

kojarzącego jej się z mężem. I kiedy wydaje się, że wszystkie wymagania zostały już wypełnione – seks nadal wydarzyć się nie może. Ola ucieka, szlocha, tłumaczy brak aktywności zbyt małą ilością wypitego alkoholu: „możesz wyglądać, jak mój mąż, zachowywać się, jak on, ale i tak nigdy nim nie będziesz” – zdaje się mówić. Skoncentrowany na sobie Norbert nie zauważa zaniedbywania żony. Nie słyszy, nie widzi, nic nie budzi jego wątpliwości, nawet w momencie, kiedy słowa usłyszy wprost. Ospaly i nieprzejmujący inicjatywy w związku, w romansie szuka przygody i potwierdzenia, że nadal jest atrakcyjny. Sam romans to niekiedy potrzeba zdobycia uznania, pochwały, głębokiego zainteresowania – które przestały być obecne lub nie chce się ich dostrzec w oczach drugiej osoby. „Zatopię może rozczarowanie w alkoholu” – wydaje się wypowiadać te słowa Norbert, kiedy uzbraja się w butelkę alkoholu zastanawiając się, czy będzie miał o czym z kochanką rozmawiać. Czy można szukać gdzieś indziej i jednocześnie być pogubionym?

Czułe oko dostrzeże, że romanse Oli i Norberta są potraktowane dość instrumentalnie. Przydarzają się w konkretnym celu – służą zapomnieniu,

są sposobem na poradzenie sobie z oddaleniem i tęsknotą. Nie bez znaczenia jest fakt, że odbywają się we wspólnym dla małżonków mieszkaniu. Domu. Miejsca, w którym każdy inny, poza domownikami, jest gościem, czyli jest mniej ważny. Bohaterowie nie seksu szukają, ale tego, aby w innej osobie i w innym pokoju znaleźć kawałek swojego męża i żony – a cokolwiek między nimi wcześniej się wydarzyło, wzajemnego znaczenia i uczuć nie umieją sobie pokazać.

Każde zachowanie podejmowane przez człowieka ma swoje konsekwencje, zarówno negatywne, jak i pozytywne, przynoszące niezadowolenie lub akceptację. Zachowania w kontekście relacji i seksualności pod tym kątem można również wartościować. Przynoszą bezpośrednie skutki, często są wykonywane na podstawie zasad. Wartość tych zachowań można wyznaczyć nie tylko poprzez regulację tych dwóch czynników (skutków i zasad), ale również poprzez motywację do danego zachowania, celu, jaki mu przyświeca, a także poprzez samą formę środków, które służą jego wykonaniu. Czy romans jest tym środkiem, który można wykorzystać, żeby pokazać, że zależy nam na ukochanej osobie? Czy zdradę lub romans można rozpatrywać jako ważność

dla funkcjonowania związku? Dla części par, jak wskazują badania, tak. Nauka jednak wcale nie daje jednoznacznych odpowiedzi. I odstawiając na chwilę wyniki badań, to jeśli popatrzymy na skutki, jakie przynoszą określone wybory i zachowania, to zwykle koncentrujemy się tylko na własnej ich ocenie, natomiast spojrzenie na motywację pozwala nam na rozpoznanie tego, co jest kluczowe indywidualnie.

Izabela Jąderek

Od reżysera

Mili Państwo, *Pomoc domowa* to kolejna farsa w naszym repertuarze. Farsa pyszna. Wielka zabawa. Autor, Marc Camoletti, to jeden z gigantów gatunku. Jego teksty miały tysiące, dziesiątki tysięcy realizacji, na całym świecie. *Pomoc domowa* (oryginalny tytuł *La Bonne Anna*) była jednym z jego pierwszych, bodaj najczęściej wystawianych.

Kochamy farsy. Farsa to odmiana komedii, w której łatwowierni bohaterowie zostają wciągnięci w serię coraz bardziej nieprawdopodobnych, niewygodnych lub kompromitujących wydarzeń. Sytuacje te najczęściej są spowodowane wadami bohaterów, takimi jak np. próżność, sprzedajność lub chciwość.

Farsa to lekka komedia o żywej akcji z sytuacjami absurdalnymi. Mówi się farsowy, farsowo, farsowość, farsidło. Ale życie także czasem bywa farsą. Zdarzają się także wśród nas farsowe postaci, farsowe zachowania czy reakcje.

Autorzy fars operują schematami, po czym bawią się nimi jak kolorowymi klockami. Dekompozycja schematów nas śmieszy, gry słowne, żarty sytuacyjne. Tu jak w wielu farsach: mąż, żona, kochanek, kochanka i ...pomoc domowa. Prosta intryga, zabawne dialogi, scenariusz do popisu dla aktorów. No i charakter! Budowa charakterów to zadanie wdzięczne, potrzebna jeszcze wyrazistość, poczucie humoru, umiejętność podawania point, temperament, wdzięk, wycucie rytmu dialogu i lekkość. Potrzebne zawodowstwo wysokiej próby i to coś jeszcze, co trudno nazwać i scharakteryzować. Trudniejsze do osiągnięcia niż się wydaje.

Żona – spragniona życia właścicielka butiku. Z marzeniami na swój temat i ograniczeniami swojej seksualności. W rezultacie nie umie zdradzić męża i „pójść na całość”, bo przeszkadza jej ona sama i przywiązanie do rutyny.

Mąż – szef działu zamówień w pewnej firmie. Z typowym apetytem na młode kobiety. Gotów jest dla tej chwilowej przyjemności na bardzo wiele. Prezenty, ośmieszanie się, zniesie w zamian za duży biust, naiwność graniczącą z głupotą, humory i wyrachowanie, przelknie kłamstwa i niedogodności, ale tylko do momentu, kiedy dowiaduje się, że żona wraca.

Kochanek – samotny podstarzały kawaler, dla seksu gotowy na wiele, nawet do naśladowania przyzwyczajęń męża i wymuszanej na nim perwersyjności, tyle tylko, że nie najlepiej się z tym czuje i o seksie w rezultacie nie może być mowy.

Kochanka – typowa łowczyni małżeństwa i pieniędzy. W nierozdzielalnym związku z mamą i jej ambicjami. Udaje dziewicę, czy nią jest – bez znaczenia. Wyrachowana mała kłamczucha i cwaniara. Ale radosna, rozkoszna.

Pomoc domowa – cwaniara, wielbicielka alkoholi i niespodziewanej gotówki, widziała i przeżyła niemało. Rola napisana dla młodej aktorki, młodszej niż żona, ale w trakcie kolejnych realizacji przetwarzana i powierzana nawet mężczyznom. Tzw. opcja otwarta. Wszystko w rękach reżysera i aktorki.

Farsa jest jak utwór muzyczny, aktorzy muszą być zgranymi instrumentami, jeśli ktoś fałszuje lub nie trzyma tempa – przyjemność maleje. Jeśli czegoś nie widać, nie słychać, nie rozumie się wszystkiego perfekcyjnie – dyskwalifikacja. Czy jest psychologia w farsie? Tak, ale zapisana w słowach. Farsa nie znosi pauzy psychologicznej, a cisza jest usprawiedliwiona tylko wtedy, kiedy jest trampoliną do pointy.

My aktorzy uwielbiamy grać w farsach, publiczność lubi je oglądać. Wszyscy wiemy, po co spotykamy się w te wieczory w teatrze. Ofiarowujemy sobie nawzajem dwie godziny zapomnienia i zabawy, taka jest umowa. Miła teatralna umowa.

Nic w farsach nie jest tragedią, a zdrada małżeńska najmniejszą. To także umowa z publicznością. Tu się nie oburzamy, bawimy się i śmiejemy z nas samych,

z człowieka, z jego słabości, z natury ludzkiej. Z głupoty, naiwności, pychy, chciwości, egoizmu, małości, zazdrości, megalomanii, z czego tylko można. Tu się, my aktorzy, obnażamy, ośmieszamy, karykaturujemy, ku uciesze widzów, ku akceptacji tego świata i nas samych, dla radości i mile spędzonego czasu. Bo to też powinność farsy, to ma być miłe, ma być nam miło, kolejny punkt wzajemnej umowy.

Farsa w teatrze – to trudne. Napisane są te teksty najczęściej perfekcyjnie, sam zapis śmieszy, byle jak zrobione i grane i tak odnoszą sukces, bo widzowie niczego tak nie pragną i za nic innego nie są tak wdzięczni jak za śmiech. Ale farsa zrobiona i grana na wysokim poziomie, z dobrym gustem, niebanalnymi rozwiązaniami banalnych sytuacji i charakterów scenicznych, to sztuka. Mierzymy się z tym radosnym zadaniem po raz kolejny. Po raz kolejny z nadzieją na szampańską zabawę.

Krystyna Janda

aktorka, reżyser, pomoc domowa

Ola – żona Norberta – Katarzyna Gniewkowska

Katarzyna Gniewkowska

Aktorka teatralna, filmowa i telewizyjna. Absolwentka krakowskiej PWST z 1985 r. Jeszcze w trakcie studiów dołączyła do zespołu Teatru im. Juliusza Słowackiego w Krakowie, na którego deskach debiutowała w czasie ukończenia studiów i z którym była związana do roku 1987, kiedy to przeniosła się do Teatru Starego. Wtedy też debiutowała w filmie na planie *Komediantki* Jerzego Szwertni. Zaraz potem zagrała pierwszą dużą rolę w filmie *Między ustami a brzegiem pucharu*.

W Teatrze Starym zagrała m.in. w: *Don Juanie* Moliera w reż. Y. Goulaisa, *Śnie srebrnym* *Salomei* J. Słowackiego w reż. J. Jarockiego, *Lunatykach* wg H. Brocha w reż. K. Lupy, *Grzebaniu* wg Witkacego w reż. J. Jarockiego, *Iwonie, księżniczce Burgunda* W. Gombrowicza w reż. G. Jarzyny, *Braciach Karamazow* wg F. Dostojewskiego w reż. K. Lupy, *Trzecim akcie według „Szewców”* Witkacego w reż. J. Jarockiego, *Makbecie* Szekspira w reż. A. Wajdy, *Tartuffie* Moliera w reż. M. Grabowskiego, *Oczyszczeniu* P. Zelenki w reż. autora.

Od 2013 r. związana z Teatrem Narodowym, gdzie zagrała m.in. w *Tangu* S. Mrożka, reż. J. Jarocki i w *Ślubach panińskich* A. Fredry w reż. J. Englerta.

Laureatka prestiżowej nagrody teatralnej im. A. Zelwerowicza za najlepszą rolę w sezonie teatralnym 1999/2000 (*Grusza w Braciach Karamazow* Dostojewskiego w Starym Teatrze w Krakowie w reż. K. Lupy) oraz Fringe First na festiwalu w Edynburgu za rolę w spektaklu *Plaisirs d'amour* w reż. Z. Kalińskiej. Dwukrotna laureatka Grand Prix Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji Polskiej „Dwa Teatry” w Sopocie; nagrodzona za rolę Nelly Larkin w przedstawieniu *W roli Boga* St. Germaina w reżyserii T. Wiszniewskiego (2010), a także za rolę Eleonory w *Tangu* Mrożka w reżyserii J. Jarockiego (2013).

W 2003 r. zagrała rolę księżnej Ticonderogi Iriny Wsiewołodowny w onirycznym filmowym *Nienasyceniu* wg Witkacego w reż. W. Grodeckiego. Grała również w serialach *Ekipa* i *Czas honoru*, a także w spektaklu Teatru Telewizji *Damy i huzary* w reż. K. Jandy.

Na deskach Och-Teatru występuje w spektaklu *Weekend* z R. w reż. K. Jandy.

Beata – pomoc domowa – Krystyna Janda

Krystyna Janda

Aktorka, reżyserka, felietonistka, dyrektorka artystyczna dwóch teatrów warszawskich, prezes Fundacji Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury. Jest absolwentką Państwowego Liceum Plastycznego i Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Warszawie. Ukończyła także Szkołę Muzyczną I stopnia i Studium Baletowe przy Operetce Warszawskiej. Debiutowała jeszcze w trakcie studiów, w spektaklu Teatru TV *Trzy siostry* Antoniego Czechowa w reż. A. Bardinięgo, rolą Maszy. Jej debiutem teatralnym były: Aniela w *Ślubach panieńskich* w Teatrze Ateneum i Dorian Gray w *Portrecie Doriany Graya* Oskara Wilde'a w Teatrze Małym. Po raz pierwszy na ekranie pojawiła się w filmie Andrzeja Wajdy – *Człowiek z marmuru*. Od lat 80. gra i pracuje nieprzerwanie. W teatrze zagrała ponad 60 ról – od antyku, przez Szekspira, do współczesnego repertuaru teatralnego, polskiego i światowego. W swoim repertuarze ma wiele monodramów, z których każdy był sukcesem. Zagrała także ponad 45 ról – od klasycznych do współczesnych – w Teatrze Telewizji oraz około 50 ról w filmach fabularnych. Jest laureatką wielu nagród i odznaczeń

przyznawanych zarówno w Polsce, jak i na świecie. Została nagrodzona Złotą Palmą na Festiwalu Filmowym w Cannes za rolę w filmie *Przesłuchanie* i Medalem Karola Wielkiego w dziedzinie kultury, za wkład w zjednoczenie Europy. Gra, śpiewa, reżyseruje, pisze felietony i dziennik internetowy, wydaje płyty i książki. Została wielokrotnie nagrodzona jako najpopularniejsza i najbardziej ceniona aktorka w kraju. Na koniec wieku XX przyznano jej w plebiscycie magazynu „Polityka” tytuł najwybitniejszej aktorki stulecia kinematografii polskiej. W 2005 r. podjęła, jako jedna z pierwszych, wyzwanie stworzenia teatru działającego niezależnie od struktur państwowych, czym zmieniła rzeczywistość teatralną w Polsce. W tym celu założyła Fundację Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury, której jest fundatorką i prezesem. Jej Fundacja stworzyła dwa teatry warszawskie, których Krystyna Janda jest dyrektorem artystycznym: Teatr Polonia i Och-Teatr. W roku 2014 została uhonorowana tytułem „Człowieka Wolności 25-lecia” w kategorii „Kultura”.

Maja – kochanka Norberta – **Małgorzata Kocik**

Małgorzata Kocik

Aktorka teatralna i filmowa. W 2010 r. ukończyła studia na Wydziale Aktorskim PWSFTviT w Łodzi.

Debiutowała jeszcze przed szkołą aktorską w spektaklu *Romeo i Julia* W. Szekspira w Teatrze im. Juliusza Osterwy w Gorzowie rolą Julii. Na drugim roku studiów wzięła udział w filmie *To nie tak, jak myślisz, kotku* w reż. S. Kryńskiego, w tym samym roku została zaangażowana do spektaklu *Grube ryby* w reż. K. Jandy w Teatrze Polonia. Brała udział w spektaklach dyplomowych w reż. M. Grzegorzka, W. Zawodzińskiego i M. Bogajewskiej.

Po ukończeniu szkoły teatralnej w 2010 r. została zaangażowana do spektaklu

Maszyna do liczenia w reż. E. Korina w Teatrze 6. Piętro. W 2013 r. wzięła udział w spektaklu *Romanca* w reż. W. Malajkata w Och-Teatrze. W 2014 r. zagrała w *Miłości blondynki* w reż. K. Jandy, również w Och-Teatrze.

Na rok 2014 przypadł jej debiut w spektaklu Teatru Telewizji w *Damach i huzarach* A. Fredry w reż. K. Jandy.

Brała udział w licznych serialach telewizyjnych: *Barwy szczęścia*, *Ratownicy*, *Przyjaciółki*, *Powiedz tak*, *Ucho Prezesa* (odcinek 18).

Maja – kochanka Norberta – **Barbara Wypych**

Barbara Wypych

Aktorka teatralna i filmowa. Absolwentka Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi (2016 r.). Laureatka nagrody Grand Prix, nagrody publiczności dla „Najbardziej Elektryzującej Aktorki” oraz nagrody łódzkich dziennikarzy na 33. Festiwalu Szkół Teatralnych w 2015 r.

Zdobyła nagrodę indywidualną na Międzynarodowym Festiwalu Szkół Teatralnych iTSELF w Warszawie za rolę Withy w spektaklu dyplomowym *Kamień* w reż. G. Wiśniewskiego (2015 r.). Stypendystka Ministerstwa Kultury w 2015 r.

W 2017 r. nagrodzona za najlepszą pierwszoplanową rolę kobiecą na Festiwalu Teatroteka Fest w Warszawie za rolę Marty w spektaklu Teatru Telewizji *Krzywy domek* w reż. A. Wieczur-Bluszcz.

Finalistka VIII edycji Konkursu Talenty Trójki (2017 r.).

W 2016 r. współpracowała z Teatrem Nowym w Poznaniu przy spektaklu *Mister Barańczak* w reż. J. Satanowskiego.

Na stałe jest związana z Teatrem Współczesnym w Warszawie. Zadebiutowała tam w 2016 r. w spektaklu *Kamień* w reż. G. Wiśniewskiego, występowała również w sztukach *Bucharest calling* i *Czas barbarzyńców* w reż. J. Tumidajskiego. W przygotowaniu spektakl *Psie serce* w reż. M. Englerta.

Zagrała również w filmach *Śpiewający obrusik* w reż. M. Grzegorzka, *Panie Dulskie* w reż. F. Bajona i *Powidoki* w reż. A. Wajdy.

Krzysztof Dracz

Aktor teatralny i filmowy. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej we Wrocławiu. Debiutował w 1981 r. w roli Kuby w *Weselu* w reż. I. Przegrodzkiego na scenie wrocławskiego Teatru Polskiego. Współpracował również z teatrami: K2, Ponadziałkowym i Wędrującym.

Zagrał m.in. w spektaklach Jerzego Jarockiego (*Platonow*, *Kasia z Heilbronn*, *Historia PRL wg Mrożka*, *Wujaszek Wania*), Krystiana Lupy (*Immanuel Kant*, *Azyl*), Jerzego Grzegorzewskiego (*Złowiony*), Andrzeja Wajdy (*Improwizacja paryska*), Mikołaja Grabowskiego (*Wesele*), Macieja Prusa (*Fantazy*), Rudolfa Ziolo (*Kubuś Fatalista i jego Pan*). Wystąpił również m.in. w spektaklach: *Miłość i gniew*, reż. J. Schejbal, *Burzliwe życie Lejzorka Rojtszwańca*, reż. J. Szurmiej, *Mein Kampf*, reż. Sz. Szczykno, *Operetka*, reż. K. Zaleski, *Tama*, reż. B. Sass.

Od 2004 do 2014 r. był w zespole Teatru Dramatycznego w Warszawie. Zagrał tu w spektaklach *Auslöschung/Wymazywanie*, reż. Krystian Lupa, *Opowieści o zwyczajnym szaleństwie*, reż. A. Glińska, *Kobieta z morza*, reż. R. Wilson, *Sztuka*, reż. P. Miśkiewicz, *Alina na zachód*, reż. P. Miśkiewicz, *Peer Gynt*, *Szkice z dramatu Henryka Ibsena*, reż. P. Miśkiewicz, *Śmierć i dziewczyna, cz. I*, reż. M. Kwiecień, *Klub Polski*, reż. P. Miśkiewicz, *W imię Jakuba S.*, reż. M. Strzępka, *Murano*, reż. L. Dekel-Avneri.

Stworzył role filmowe w obrazach Feliksa Falka (*Komornik*), Przemysława Wojcieszka

(*W dół kolorowym wzgórzem*), Waldemara Krzystka (*Mała Moskwa*), Michała Rosy (*Co słonko widziało*).

W Teatrze Telewizji współpracował m.in. z Jerzym Grzegorzewskim (*Złowiony-rekonstrukcje*), Jerzym Jarockim (*Historia PRL wg Mrożka*), Krystianem Lupą (*Immanuel Kant*), Kazimierzem Kutzem (*Kartoteka rozrzucona*), Mirosławem Borkiem (*Obrona*), Waldemarem Krzystkiem (*Wizyta starszej pani*) i Remigiuszem Brzykiem (*Mary Stuart*).

Jest laureatem wielu nagród m.in. w 2006 r. otrzymał Feliksa Warszawskiego za rolę Eggerta w spektaklu *Alina na zachód*. W 2012 r. za rolę Jakuba Szeli w spektaklu *W imię Jakuba S.* otrzymał główne nagrody na festiwalach w Toruniu, Kaliszu oraz nagrodę im. Aleksandra Zelwerowicza za najlepszą kreację sezonu. 2014 r. – nagrody festiwalowe w Krakowie i Bydgoszczy za role: Dziennikarza, Prezydenta, Biskupa w serialu teatralnym *Kłątwa*, reż. M. Strzępka.

Obecnie współpracuje z warszawskimi teatrami: Dramatycznym, Studio, Buffo, Syrena, Imka, Komedia i krakowskimi: Starym, Łaźnią Nową. W Teatrze Polonia występuje w spektaklu *Kto się boi Virginii Woolf?*, w Och-Teatrze – w spektaklu *Dobry wojak Szwajk idzie na wojnę*.

Jest pedagogiem filii krakowskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej we Wrocławiu, gdzie uzyskał stopień profesora.

Norbert – mąż Oli – Krzysztof Dracz

Marek – kochanek Oli – **Mirosław Kropielnicki**

Mirosław Kropielnicki

Aktor teatralny, filmowy i telewizyjny. Absolwent Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej we Wrocławiu. Przez lata był związany z Teatrem Nowym w Poznaniu.

Współpracował z wieloma wybitnymi reżyserami, m.in. z Erwinem Axerem (*Androkles i lew* G. B. Shawa), Krystyną Jandą (*Namiętność* P. Nicholsa), Krzysztofem Zaleskim (*Parady* J. Potockiego, *Człowiek śmiechu* V. Hugo) Januszem Wiśniewskim (*Wesele* S. Wyspiańskiego, *Król Ryszard III*, *Burza* Szekspira, *Faust* J.W. Goethego, *Bestia* H. von Kleista), Eugeniuszem Korinem (*Zagraj to jeszcze raz*, *Sam* W. Allena, *Maszyna do liczenia* E. Rice'a, *Czego nie widać* M. Frayna), Tadeuszem Bradeckim (*Iwona, księżniczka Burgunda* W. Gombrowicza, *Przyjęcie dla głupca* F. Vebera). Na deskach Teatru Polonia grał w *Romulusie Wielkim* F. Dürrenmatta w reżyserii K. Zanussiego, w Och-Teatrze grał w spektaklu *Nos* w reż. J. Wiśniewskiego. Występuje w spektaklach *Truciciel* w reż. C. Żaka, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja* w reż. K. Jandy, *Udając ofiarę* Braci Presniaków w reż. K. Jandy oraz

w spektaklu *Dobry wojak Szwejk idzie na wojnę* w reż. A. Domalika.

Z międzynarodowym przedstawieniem *Arka czyli Nowy Koniec Europy* występował na wielu międzynarodowych festiwalach, m.in. w Edynburgu, Madrycie, Maladze, Bolonii, Nottingham, Tel Awiwie, Stambule, Tbilisi.

Jest laureatem wielu nagród. M.in. za spektakl *Faust* otrzymał Herald Angel „The Stage Award for Acting Excellence” (za doskonałość) na Edinburgh Fringe Festival oraz Grand Prix festiwalu Sztuk przyjemnych w Łodzi. Został nominowany przez miesięcznik „Teatr” za najlepszą rolę sezonu 2007/08. W 2013 r. odznaczony medalem „Zasłużony dla Kultury Polskiej”.

Do jego ról filmowych należą m.in. kreacje w *Sto minut wakacji* A. Maleszki, *Złoty środek* O. Lubaszenki, *Weekend* C. Pazury, *Śliwowica* w reż. K. Łebkiego i J. Nowak, *Powrót* w reż. M. Łazarkiewicz. Od 2010 r. gra w serialu *Pierwsza miłość*.

Marc Camoletti

Francuski dramaturg. Urodził się w 1923 r. w pochodzącej z Włoch rodzinie, w Genewie w Szwajcarii.

Był jednym z najpopularniejszych twórców komedii drugiej połowy XX wieku. Początkowo zajmował się malowaniem obrazów, po jakimś czasie zaczął pisać sztuki teatralne.

Jego pierwszą sztuką była *Semiramis*, wystawiona dopiero w 1963 r. Na scenie jako dramaturg debiutował w 1958 r. utworem *La Bonne Anna*, czyli właśnie *Pomoc domowa* w Théâtre des Capucines w Paryżu. Najbardziej znaną sztuką Camolettiego jest komedia *Boeing Boeing*, napisana w 1960 r. Była grana z olbrzymim powodzeniem przez siedem lat w Apollo Theatre w Londynie, potem obiegła niemal cały świat i została sfilmowana pod tym samym tytułem przez Paramount Pictures. W rolach głównych wystąpili: Jerry Lewis, Tony Curtis i Thelma Ritter. Sztuka ta w 1991 r. została wpisana do Księgi Rekordów Guinnessa z rekordową liczbą wystawień – 17 500 w 55 krajach świata.

Inne najbardziej znane komedie Camolettiego, to *Pauvre Edouard*, *L'amour propre*, *Duos son canapé*, *Happy birthday*, *Le bluffeur*, *La chambre d'Ami...* Przedstawienie *Happy birthday*, którego premiera odbyła się w paryskim Théâtre Michel w 1985 r., zostało zagrane 650 razy w ciągu dwóch lat.

Marc Camoletti zmarł w 2003 r. w Paryżu.

Bartosz Wierzbęta

Tłumacz, autor dialogów, reżyser dubbingu, script doctor. Absolwent Instytutu Lingwistyki Stosowanej na Uniwersytecie Warszawskim. Znany przede wszystkim jako twórca dialogów do polskiej wersji filmów animowanych m.in. kultowego *Shreka*, na swoim koncie ma również: *Uciekające kurczaki*, *Nowe szaty króla*, *Potwory i spółka*, *Madagaskar*, *Kung Fu Panda* i wiele innych.

Przygodę z teatrem zaczął adaptacją *Boeing Boeing* Marca Camolettiego. Sztuka do dziś wystawiana jest w 6 różnych polskich teatrach. Inne jego przekłady to *Histerie Milosne* Murraya Schisgala, *Kasta la Vista* Sebastiena Thierriego, musicale *I love you*, *Spamelot*, *Shrek* i opera komiczna *Kandyd* Leonarda Bernsteina.

Na deski Teatru Polonia przetłumaczył cieszący się niesłabnącym powodzeniem wśród widzów spektakl *Klaps! 50 twarzy Greya*, który wyreżyserował John Weisgerber.

Maciej Maria Putowski

Scenograf i dekorator projektujący dla filmu, telewizji i scen teatralnych. Współpracował z wybitnymi reżyserami filmowymi: Andrzejem Wajdą (*Przekładaniec*, *Polowanie na muchy*, *Brzezina*, *Wesele*, *Ziemia obiecana*), Wojciechem Jerzym Hasem (*Lalka*, *Sanatorium pod klepsydrą*), Krzysztofem Zanussim (*Życie rodzinne*, *Za ścianą*, *Die Rolle*, *Barwy ochronne*, *Spirala*, *Wage in der Nacht*, *Constans*, *Kontrakt*), Januszem Majewskim (*Zakłete rewiry*, *Lokis*), Witoldem Leszczyńskim (*Konopielka*, *Siekierzada*), Marianne Ludke (*Fluchtige Bekanntschaften*, *Liebe ist kein Argument*) czy Markiem Nowickim (*Fik – Mik*, *Sceny nocne*). Był również dekoratorem wnętrza przy ekranizacji dramatu S. Wyspiańskiego *Sędziowie*. Tragedya w reż. Konrada Swinarskiego. Projektował scenografię do spektakli Teatru Telewizji reżyserowanych przez Krystynę Jandę, m.in.: *Fizjologii małżeństwa*, *Klubu kawalerów*, *Zazdrości*, *Porozmawiajmy o życiu i śmierci*, *Ślubów panieńskich* czy *Małych zbrodni małżeńskich*. Jest laureatem nagrody na Lubuskim Lecie Filmowym w Łagowie za wnętrza do *Wesela* A. Wajdy oraz nagrody na Festiwalu Dwa Teatry za scenografię do *Związku otwartego* K. Jandy. Z Krystyną Jandą współpracował także przy *Opowiadaniach zebranych* (Teatr Komedia w Warszawie), *Namiętności* (Teatr Nowy w Poznaniu), *Skoku z wysokości*, *Seksie dla opornych* (Teatr Polonia), *Weekendzie z R.*, *Przedstawieniu świątecznym w szpitalu św. Andrzeja*, *Upadłych aniołach*, *Lekcjach*

stepowania (Och-Teatr). Wykłada w łódzkiej szkole filmowej, zajmuje się odtwarzaniem wnętrz historycznych w muzealnych obiektach zabytkowych oraz przygotowaniem muzealnych wystaw.

Tomasz Ossoliński

Projektant mody i ceniony krawiec. Mentor młodych projektantów w polskiej edycji *Project Runway*, a także pierwszy polski projektant, o którego pracy powstał pełnometrażowy film dokumentalny – *Tomasz Ossoliński. Before the show* w reżyserii Judyty Fibiger. Talent i umiejętności Ossolińskiego docenił także międzynarodowy magazyn ELLE, wyróżniając go nagrodą „Projektant Elle”.

W świecie mody Tomasz Ossoliński zadebiutował w 1993 r. damską kolekcją, dzięki której początkowo jego znakiem rozpoznawczym stał się gorset. Jednak jego największą namiętnością okazał się garnitur. Na co dzień projektant zajmuje się „bespoke tailoring”, czyli projektowaniem i szyciem ubrań na miarę. Konstrukcja i łatwość budowania form to jego mocna strona. Jest miłośnikiem szlachetnych tkanin, na stałe współpracuje z włoskimi producentami materiałów: Loro Piana, Ermenegildo Zegna i Lanificio Fratelli Cerruti.

Tomasz Ossoliński to projektant, który swoje modowe wizje wciela w życie w zgodzie z najlepszymi tradycjami rzemiosła krawieckiego. Szyte przez niego ubrania charakteryzują się nowoczesnością linii, precyzją kroju i dbałością o każdy szczegół. Jego klientami są wymagający miłośnicy klasyki i biznesowej estetyki, których projektant zaprasza do swojego atelier przy ul. Mokotowskiej 46a/6 w Warszawie.

Katarzyna Łuszczuk

Reżyserka światła. Studiowała na wydziale Wiedzy o Teatrze w Akademii Teatralnej w Warszawie i na Wydziale Polonistyki na Uniwersytecie Warszawskim. Od 2002 r. jest stałym asystentem Krzysztofa Warlikowskiego, m.in. przy spektaklach: *Dybuk, Krum, Anioły w Ameryce, (A)pollonia, Koniec, Opowieści afrykańskie według Szekspira, Kabaret Warszawski* i najnowszym *Francuzi*. Podróżując z tymi spektaklami pracowała w ponad 50 teatrach na całym świecie.

Wyreżyserowała światła do ponad 60 przedstawień w: TR Warszawa, Teatrze Polonia, Teatrze Narodowym, Teatrze Polskim, Och-Teatrze, Teatrze Ateneum, Teatrze Collegium Nobilium i Nowym Teatrze w Warszawie, Teatrze im. S. Jaracza i Teatrze Wielkim w Łodzi, Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie i Operze Krakowskiej, Teatrze Capitol, Teatrze Polskim i Teatrze Współczesnym we Wrocławiu, Małopolskim Ogrodzie Sztuk i Starym Teatrze w Krakowie, Teatrze Nowym i Teatrze Wielkim w Poznaniu oraz Teatrze Polskim w Bydgoszczy i Teatrze im. J. Kochanowskiego w Opolu oraz Opolskim Teatrze Lalki i Aktora.

Stale współpracuje jako projektant oświetlenia z Muzeum Powstania Warszawskiego w Warszawie.

Jako reżyser światła współpracowała m.in. z Agatą Dudą-Grac (19 spektakli), Pawłem Pasinnim, Małgorztą Bogajewską,

Krystyną Jandą, Bogusławem Lindą, Szymonem Kaczmakiem, Claudem Bardouilem, Markiem Kalitą, Renate Jett, Anną Seniuk, Andrzejem Domalikiem, Redbadem Klijnstrą, Przemysławem Wojcieszkiem, Marcinem Liberem, Wiktorem Rubinem, Michałem Borczuchem, Jackiem Poniedziałkiem, Łukaszem Kosem i Agnieszką Glińską.

W 2015 r. była przewodniczącą jury festiwalu Tanec Praha przyznając nagrodę za najlepsze światła w spektaklach teatru tańca w Pradze.

Prowadziła masterclass w Ołomuńcu w Czechach i Sao Paulo w Brazylii.

Na stałe związana z Nowym Teatrem Krzysztofa Warlikowskiego.

<http://katarzynaluszczuk.carbonmade.com/>

Michał Cacko

Muzyk, kompozytor, realizator dźwięku. Z Teatrem Polonia i Och-Teatrem związany od wielu lat. Skomponował muzykę m.in. do *Przygody* w reż. K. Jandy, *Kantaty na cztery skrzydła* w reż. G. Warchoła, *Dobry wieczór Państwu* w reż. K. Materny czy też do sztuki *Stacja Ziemia* w reż. I. Buczkowskiej. Jest także realizatorem dźwięku do wielu spektakli i koncertów na scenach obydwu teatrów, m.in. *Białej bluzki, Piosenek z teatru, The Rocky Horror Show, Karaoke w teatrze, Michał Bajor - Od Piaf do Garou, Czas nas uczy pogody* oraz autorem efektów dźwiękowych m.in. w takich spektaklach, jak: *Miłość ci wszystko wybaczy* w reż. P. Wojcieszka, *Bagdad Cafe* w reż. K. Jandy, *Miłość Fedry* w reż. J. Pawłowskiej, *Rajskie jabłka* w reż. Ż. Gierasimowej, *Po co są matki?* w reż. R. Glińskiego, *Dowód* w reż. A. Seweryna, *Bóg* w reż. K. Jandy, *Boska* w reż. A. Domalika, *Trzy siostry* w reż. N. Parry-Brook, K. Jandy i K. Zachwatowicz, *Trzeba zabić starszą panią* w reż. C. Żaka, *Zemsta* w reż. W. Śmigasiewicz, *Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja* w reż. K. Jandy. Prywatnie chciałby być ratownikiem medycznym.

Małgorzata Domańska

Kostiumolog, scenograf i fotograf. Jest autorką kostiumów m.in. do *Głosów* w reż. J. Kijowskiego, *Pustej klatki* w reż. L. Barona, *Dyskoteki* w reż. R. Rewińskiego, *Przez dotyk* w reż. M. Łazarkiewicz czy *Drogi powrotnej* w reż. J. Kaszubowskiego. Współpracowała przy realizacji kostiumów m.in. do *Wielkiego Szu* w reż. S. Chęcińskiego, *Odwetu* w reż. T. Zygadły, *Lubię nietoperze* w reż. G. Warchoła, *Oskara* w reż. M. Piwowskiego, a także dwóch Teatrów Telewizji w reż. W. Adamka: *I Bogu dzięki* oraz *Rozmowy z moją matką*. Jest też autorką fotosów z planów seriali telewizyjnych (*Męskie-żeńskie* w reż. K. Jandy, *Garderoba* w reż. J. Szczepkowskiej). Przygotowała scenografię do *Malżeństwa Marii* K. w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu, gdzie współpracowała także przy *Trwa jeszcze bal* B. Urbankowskiego i *Pannie Tutli-Putli* według Witkacego. W Teatrze Polonia i Och-Teatrze, z którymi związana jest od początku istnienia obu scen, zrealizowała m.in. kostiumy do spektakli w reżyserii Krystyny Jandy: *Lament na Pl. Konstytucji*, *Seks dla opornych*, *Związek otwarty* oraz do sztuki

Zaświaty czyli czy pies ma duszę? w reż. M. Seweryn, *Pod mocnym aniołem* w reż. M. Umer czy *Kobieta z widokiem na taras* w reż. S. Tyma. Scenografię i kostiumy przygotowała m.in. do spektakli *Kantata na cztery skrzydła* w reż. G. Warchoła, *Biała bluzka* w reż. M. Umer, *Kontrakt* w reż. K. Jandy, *Alicja ♥ Alicja* w reż. M. Seweryn, *Pierwsza Dama* w reż. G. Warchoła czy też *Romanca* w reż. W. Małajkata. Jest autorką scenografii do spektaklu *Ich czworo* w reż. J. Stuhra. Jako asystent scenografa współtworzyła kilkadziesiąt przedstawień.

Jan Malawski

Producent teatralny, asystent reżysera, instruktor Polskiego Związku Bilardowego. Urodził się w jednym z najpiękniejszych miast w Europie Wschodniej (Chełm). Studiował prawo na Uniwersytecie Warszawskim.

Pracował przy realizacji spektakli m.in.:
Przedstawienie świąteczne w szpitalu św. Andrzeja w reż. K. Jandy, *Ich czworo* w reż. J. Sthura, *One Mąż Show* Szymona Majewskiego, *Stosunki prawne* w reż. M. Seweryn, *Udając ofiarę* w reż. K. Jandy, *Nos* w reż. J. Wiśniewskiego, *Kto nas odwiedzi* w reż. C. Tomaszewskiego czy *Katastronauta* w reż. I. Gańczarczyk w Nowym Teatrze. W przeszłości współpracował z Markiem Dyjakiem. Z Fundacją Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury związany od 2012 r.

TOWARZYSTWO PRZYJACIÓŁ
TEATRU POLONIA I OCH-TEATRU

Szanowni Państwo,

zwracamy się z propozycją dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół Teatru Polonia i Och-Teatru, które powołaliśmy jesienią 2014 roku przy naszej Fundacji. Jego celem jest stworzenie nowej w Polsce tradycji współfinansowania przedsięwzięć artystycznych teatrów przez indywidualnych odbiorców.

Czerpiąc inspirację z popularnych za granicą wzorców, proponujemy Państwu wejście do grona Widzów, którzy wspierają teatr finansowo, tym samym stając się nie tylko entuzjastami sztuki, ale i jej mecenasami.

Przygotowaliśmy trzy modele wspierania Teatru Polonia i Och-Teatru, na każdym poziomie oferując rozmaite korzyści, od zniżek na bilety po zaproszenia na premiery i wsparcie indywidualnego opiekuna. Zapraszamy do zostania naszym Sympatykiem, Darczyńcą lub Mecenasem. Każdy z tych modeli związany jest z roczną opłatą, która przyczyni się do powstania kolejnych produkcji w naszych teatrach.

Serdecznie witamy w gronie Mecenasów Panią Annę Stopkę, Panią Monikę Sjöholm, Państwa dr Ludmillę i dr. Michaela Bielicki, Państwa Renatę i Rafała Osieckich oraz Państwa Edytę Kurpiel-Placek i Adama Placka.

Dziękujemy Państwu za okazane wsparcie.

Jeżeli byliby Państwo zainteresowani szczegółami oraz sposobem dołączenia do Towarzystwa Przyjaciół, prosimy o kontakt drogą telefoniczną pod numerem +48 664 538 469 lub drogą mejlową: towarzystwo@teatrpolonia.pl.

Twórzmy razem teatr, dla siebie i dla innych.

Z wyrazami szacunku,
Zespół Fundacji Krystyny Jandy Na Rzecz Kultury

A//.ARISTO

Och Cafe

Och, przegryź kawę!

.

codziennie
od 9:00

a w niedzielę
od 12:00

JANDA

b ą d ż p r a w d z i w a ...

ŚWIATOWE ODKRYCIE

DRONY KOSMETYCZNE®
– PRZEŁOMOWE NOŚNIKI

szybki lifting

DRONY KOSMETYCZNE® przenikają do głębszych warstw skóry i w **mechanizmie terapii celowanej** bezpośrednio trafiają do jej wybranych komórek.

EGZO- I ENDOGENNY LIFTING poprawia napięcie skóry na powierzchni i od środka.

EFEKT: szybka poprawa wyglądu, redukcja zmarszczek i porów skóry, nawilżenie, ochrona.

„Żyję w ciągłym biegu. Kocham to, co działa szybko i skutecznie, po prostu.”

♥ *Kyrystyna Janda*

Multikino® | Więcej niż kino.

SZTUKA NA WIELKIM EKRANIE

NTL:

Amadeusz
Wieczór Trzech Króli
Rozenkrantz i Guildenstern nie żyją
Opętanie
Piotruś Pan
Salome
Anioły w Ameryce cz. 1
Anioły w Ameryce cz. 2
Yerma Lorki
Kto się boi Virginii Woolf

RSC:

Tytus Andronikus
Koriolan

Komedia Francuska:
Cyrano de Bergerac

Balet Bolszoi:
Korsarz
Poskromienie Złościcy
Jeziro Łabędzie

MET Opera:
Carmen
Norma
Anioł Zagłady

Wystawa na ekranie:
Michał Anioł. Miłość i śmierć
Ja, Claude Monet

Szczegóły na www.multikino.pl

Widzisz
więcej

KULTURA W NAJLEPSZYM WYDANIU

TEATRY

*Co grają,
a co grać
będą?*

KSIAŻKI

*Lektury
naprawdę
obowiązkowe*

KINO

*Jakich filmów
nie wolno
przegapić?*

MUZYKA

*Czego
warto
posłuchać?*

 RADIO103FM
kolor!

wciągamy
kolorowo

POP
SOUL
R'N'B

103FM
www.radiokolor.pl

Premiery w 2017 r.
dofinansowane przez:

Mecenas
technologiczny
teatrów:

Patroni medialni:

Partner
teleinformatyczny
teatrów:

Scenografia powstała w pracowni Ryszarda Bartłomieja Kłosa.
Opracowanie graficzne scenografii – Piotr Kłosek.
Kostiumy do spektaklu zrealizowano w pracowni Tomasza Ossolińskiego
przy ul. Mokotowskiej 46a/6 w Warszawie.
Licencja na wystawienie utworu została wydana przez Stowarzyszenie Autorów ZAiKS.

Partner
Och-Teatru:

Patroni medialni:

Program wydrukowano
w Drukarni w Oficynie:

Doradca
prawny
teatrów:

Partner
premier:

A//.ARISTO

Wsparcie
promocyjne:

progressivo

PREZES FUNDACJI
Krystyna Janda

CZŁONKOWIE ZARZĄDU FUNDACJI
Marcin Gędziorowski, Janusz Jaworski,
Ernest Jędrzejewski, Jerzy Karwowski

**DYREKTOR TEATRU POLONIA
I OCH-TEATRU**
Katarzyna Błachiewicz-Koryga

KONTROLER FINANSOWY
Aleksander Szafrąński

ORGANIZACJA PRACY TEATRÓW
Barbara Bogucka, Joanna Różańska,
Anna Popławska

ASYSTENT KRYSZTYNY JANDY
Maciej Łysakowski

**KOORDYNACJA PRACY
ARTYSTYCZNEJ**
Michał Kołodziej

KOMUNIKACJA I PR
Yga Kostrzewa, Natalia Chodań

IMPRESARIAT
Iwona Gradkowska-Kosmala,
Marta Kłoc

WYNAJMY
Anna Janda

BIURO OBSŁUGI WIDZA
Natalia Chodań

KASA BILETOWA
Aleksandra Walasiak, Piotr Bajcar,
Mirosław Gajkowski, Tomasz
Harlejczyk, Cezary Margiela, Tomasz
Placheta

**PRODUCENCI WYKONAWCZY/
INSPIJCJENCI**
Magdalena Kłosińska, Alicja
Przerazińska, Ewa Ratkowska, Jan
Malawski, Rafał Rossa

KIEROWNICY TECHNICZNI
Małgorzata Domańska (Scenografia
i Kostiumy), Paweł Szymczyk (Światło
i Dźwięk), Tomasz Rusek (Scena)

**OŚWIETLENIE, AKUSTYKA
I MULTIMEDIA**
Tatiana Czabańska, Agnieszka
Szczepanowska, Michał Cacko, Adam
Czaplicki, Radosław Grabski, Paweł
Nowicki, Rafał Piotrowski, Paweł
Szymczyk, Michał Tatar, Waldemar
Zatorski

OBSŁUGA SCENY
Piotr Bajcar, Jan Cudak, Łukasz Figa,
Tomasz Przystępny, Rafał Rossa,
Andrzej Solis, Mikołaj Styczyński, Piotr
Zwolak

FRYZJERZY/CHARAKTERYZATORZY
Anna Czerwińska, Katarzyna
Marciniak, Agnieszka Rębecka,
Wioletta Saliwon, Zuzanna Szostek,
Hubert Grabowski

GARDEROBIANE
Wiesława Kamińska, Ewa
Klimaszewska, Maria Pińkowska,
Anna Sokołowska

Dane teleadresowe

OCH-TEATR
ul. Grójecka 65
02-094 Warszawa
tel. 22 589 52 00

Kasy biletowe czynne: pon.-sob.
10:00-19:00, niedz. 12:00-19:00

bilety@ochteatr.com.pl oraz online
www.ochteatr.com.pl
bilety@teatrpolonia.pl oraz online
www.teatrpolonia.pl

OCH TEATR